

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.061/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a ... kamarai jogtanácsos (Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága, cím) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím) felperesnek – a ... (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránti perben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. január 16. napján kelt 13.G.40.278/2024/3/II. számú ítélete ellen az alperes 4. sorszámú fellebbezése alapján az alulírott napon – tanácsulésen – meghozta a következő

í t é l e t e

t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesnek 189 000 (egyszáznyolcvankilencezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék – kényszerítő eljárást követően – a 2022. október 25-én közzétett 13.Fpk.627/2022/8. számú végzésével rendelte el a Korlátolt Felelősségű Társaság1 [Cégjegyzékszám, cím, korábbi elnevezése: Kft.1a (továbbiakban: adós)] felszámolását.

Az alperes 2021. január 22-től a felszámolás kezdő időpontjáig önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt az adósnak.

A felszámoló egyedüli hitelezőként nyilvántartásba vette a felperes 49 945 000 Ft hitelezői igényét.

Az elsőfokú bíróság az 1.G.40096/2023/38. számú – a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.252/2023/10. számú ítéletével helybenhagyott – ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevétel látta el, és ezzel okozati összefüggésben a felperes 3 780 000 Ft összegű hitelezői követelésének a teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

A Nyíregyházi Törvényszéknek a 13.Fpk.627/2022/22. számú záróvégzésével jóváhagyott felszámolási zárómérleg szerint az adóssal szembeni eljárás során a felperes 49 945 000 Ft összegű követelésének a megfizetésére nem keletkezett fedezet.

Az alperes által képviselt Kft.2 a Nyíregyházi Törvényszék előtt 3.G.40.076/2024 számon folyamatban levő perben kéri annak a megállapítását, hogy a közötte és T1, T2, valamint T3 alperesek között 2020. szeptember 11-én az adós üzletrésze létrejött üzletrész átruházási szerződés – mint jóerkölsbe ütköző – semmis, és kéri az eredeti állapot helyreállítását oly módon, hogy a Nyíregyházi Törvényszék Cégbírósága jelen per alperesének tulajdonjogát az adós cégjegyzékéből törölje, és T1, T2 és T3 tulajdonjogát 2020. szeptember 11. napjával visszamenőleges hatállyal jegyezze vissza.

A Nyíregyházi Törvényszék a 13.G.40.099/2024/8. és a 13.G.40.278/2024/3. számú végzéseivel az alperes eljárás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította.

[2] A felperes a 2024. március 26-án benyújtott kereseti kérelmében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 33/A. § (11) bekezdése alapján kérte kötelezni az alperest az adóssal szembeni felszámolási eljárás során meg nem térült hitelezői követeléséből 3 780 000 Ft összegű hitelezői vesztesége és perköltség megfizetésére. A felperes a felszámolási eljárás során meg nem térült követelésének túlnyomó részét az adós üzletrészét 2020. szeptember 11-én átruházó volt tagokkal szemben érvényesítette, a fennmaradó összeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[3] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben marasztalását. A kereset jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Érvelése szerint a felperesnek nincs jogszerűen 3 780 000 Ft hitelezői követelése az adóssal szemben, ezért nem minősül a Cstv. 3. § (3) bekezdés ca) pont szerint hitelezőnek, mivel ez az összeg a Kft.3 számlájának az áfatartalma, amit az adós soha nem kapott vissza, illetve a felperes az adós részére soha nem utalt ki.

A felperes felé fennálló tartozás nem az ő, hanem a társaság korábbi tagjainak és ügyvezetőjének a tevékenysége alatt keletkezett, így a tartozás nem róható a terhére.

A felelősség mértékét megállapító ítélethez anyagi jogerő fűződik, de ítélt dolognak nem tekinthető abból a szempontból, hogy nincs megállapítva az ítéletben, hogy neki felróhatóan hiúsult meg a hitelezői igény kielégítése, és hogy akkor keletkezett a tartozás, mikor ő volt az ügyvezető.

Az adós üzletrészét értékesítő személyek a szerződés aláírását megelőzően nem engedtek betekintést az adós gazdasági helyzetébe, arról nem tájékoztatták őt.

A jelen per felfüggesztése indokolt a Nyíregyházi Törvényszék előtt 3.G.40.076/2024 szám alatt folyamatban lévő per jogerős befejezéséig, mivel pernyertesség esetén megállapítható, hogy ő jogszerűen nem volt az adós vezető tisztségviselője, mert nem választhatták volna őt meg.

Az adós üzletrészét értékesítő személyek ellen folyamatban levő büntetőeljárás előkérdése a jelen pernek, esetleges bűnösséget megállapító döntés azt eredményezi, hogy az ő felelőssége nem állapítható meg, ezért is kérte az eljárás felfüggesztését.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3 780 000 Ft-ot és 189 000 Ft perköltséget. Kötelezte, hogy a határozat jogerőre emelkedését követő hatvan napon belül fizessen meg 226 800 Ft eljárási illetéket.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak ítélte.

A kereseti kérelem elbírálásánál irányadó jogszabályként jelölte meg a Cstv. 33/A. § (11) bekezdését és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 360. § (1) bekezdését.

A Nyíregyházi Törvényszék 1.G.40096/2023/38. számú – a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.252/2023/10. számú ítéletével helybenhagyott – ítéletéhez anyagi jogerő fűződik, az abban foglaltakat igaznak kell elfogadni. Az ítéletben jogerősen meg lett állapítva az alperesi felelősség mértéke, ami a kétlépcsős igényérvényesítés során már nem vitatható. A megállapítási és a marasztalási per egymással feltételezési viszonyban állnak.

A vezetői felelősséget megállapító ítéletet követően a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti marasztalási perben a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői követelés jogalapja és összepszerűsége (BDT2021. 4405.), továbbá a korábbi megállapítási perben hozott jogerős ítéletben elbírált vezetői felelősség fennállta – az ott megállapított tartalmi keretek között – utóbb nem vitatható (BDT2023. 4642.).

A Nyíregyházi Törvényszék 1.G.40.096/2023/38. számú jogerős ítélete és a 13.Fpk.627/2022/22. számú jogerős záróvégzés anyagi jogereje folytán annak vitatására sincs lehetőség, hogy a felperes az adós hitelezője volt az általa megjelölt összegben, amelyre és a felelősségére vonatkozó álláspontját az alperes a felelősségének megállapítása iránti eljárásban már kifejtette, és annak az elbírálása megtörtént.

Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a vezető tisztségviselő marasztalása iránti pernek előkérdése az adós üzletrészére vonatkozó adásvételi szerződés érvénytelensége iránti per, illetve az adásvételi szerződésben részes felek büntetőjogi felelősségének megállapítására irányuló büntetőeljárás befejezése.

Az elsőfokú bíróság erre vonatkozó indokait részben kifejtette a 13.G.40.099/2024/8. számú végzésében, és az indoklását azzal egészítette ki, hogy sem a peres, sem a büntetőeljárás bármilyen eredménye önmagában nem eredményezheti az alperes felelősségét megállapító ítélet anyagi jogerejének a megszűnését.

A megállapítási perben hozott jogerős ítéletre, továbbá a jogerős zárómérlegre figyelemmel megalapozott a felperes követelése 3 780 000 Ft-ban a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság pervesztességére tekintettel kötelezte az alperest perköltség viselésére, és a felperes illetékmentessége folytán a feljegyzett illeték megfizetésére.

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte a fellebbezett ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletét a jogvita szempontjából releváns tényekre vonatkozó bizonyítást mellőzve, a bizonyítékokat figyelmen kívül hagyva hozta meg, így az ténybelileg és jogkövetkeztetésében egyaránt téves.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a per utolsó tárgyalásának végén közölte, hogy: „...a tárgyalást berekesztette, majd kihirdette a külön íven szövegezett ítéletet.” Ehhez képest az eljáró bíró csak ezt követően küldte ki a peres feleket. Rövid idő után újra behívta, közölte, hogy a tárgyalást újra megnyitja, és kihirdette a felfüggesztésre vonatkozó alperesi indítványt (... elutasító végzését), majd pedig a per tárgyalásának ismételt berekesztésére történt figyelmeztetés és a felek ismételt kiküldése nélkül kihirdette az ítéletet.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ezzel olyan, a Pp. 224. §-át sértő, lényeges és súlyos eljárási szabálysértést követett el, amely miatt az ítélete a felülbírálatra alkalmatlan.

Eljárásjogi szempontból szintén jogszabálysértőnek tartotta az eljárás felfüggesztése iránti indítványa elutasítását, ugyanis amennyiben az általa hivatkozott perben pernyertes lesz, illetve a büntetőeljárásban a volt tagok felelősségét megállapítják, úgy kétséget kizáróan bizonyított tény lesz, hogy az adós hitelezői követeléseinek a kiegyenlíttlenségéért nem terhelte felelősség. Így téves a fellebbezett ítélet [18] bekezdésében foglalt indokolás is, hisz – pernyertessége és a volt tagok büntetőjogi felelősségének a megállapítása esetén – egy esetleges perújítási eljárás eredményeként a felelősségét megállapító ítélet anyagi jogereje megszűnhet.

Sérelmezte továbbá, hogy elsőfokú bíróság nem indokolta, a felperes pedig nem bizonyította az ítélet [6] bekezdésében foglalt azon állítást, hogy a felperes a követelése túlnyomó részét a volt tagokkal szemben érvényesítette, melyből 3 780 000 Ft kielégíthetetlen követelés maradt

fenn, amelynek a megfizetésére kötelezését kérte. Az elsőfokú bíróság ezzel megsértette az indokolási kötelezettségét, a fellebbezett ítélet ezért is jogszabálysértő.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte a fellebbezett ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi tényállításokat azért hagyta figyelmen kívül, mivel azok a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti marasztalási perben már irrelevánsak voltak, azokat nem is vehette figyelembe.

A döntését a megállapítási perben és a felszámolási eljárásban hozott jogerős határozatokra alapítottnak okszerűen hozta meg.

Nem vitatta, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalást – a berekesztését követően – újra megnyitotta a felfüggesztés tárgyában hozott döntés kihirdetése végett, majd ismételten felhívta a felek figyelmét a tárgyalás berekesztésére, berekesztette a tárgyalást, és kihirdette az ítéletét.

Álláspontja szerint még ha az elsőfokú bíróság ezen eljárása nem is állt teljes mértékben összhangban az eljárásjogi rendelkezésekkel, az alperes által vélelmezett, de meg nem indokolt ezen szabálysértés nem olyan súlyú, mely a fellebbezett ítéletet a felülbírálatra alkalmatlanná tenné.

Az eljárás felfüggesztése iránti alperesi kérelem kapcsán előadta, hogy mivel az adós irányítását ügyvezetőként a felszámolást megelőző időszakban az alperes látta el, így a volt tagokkal szemben indított per, egy esetleges pernyertesség esetén sem alapozhatja meg az alperes mentesülését, illetve nem lehet alapja az elsőfokú bíróság I.G.40.096/2023/38. számú jogerős határozata felülvizsgálatát célzó kérelemnek.

Az alperes 3 780 000 Ft erejéig fennálló helytállási kötelezettségét a keresethez csatolt bírósági határozatok kétségtelenül igazolták.

A perben érvényesített hitelezői veszteség jogalapja a felszámolási eljárásban érvényesített és meg nem térült hitelezői igénye, melyet a felszámolási zárómérleg igazolt, az pedig, hogy ezen hitelezői igénye miből ered, nem tárgya a jelen pernek, mint ahogy az sem, hogy a Cstv. rendelkezései szerint érvényesítette-e más személlyel/személyekkel szemben a hitelezői vesztesége jelen perrel nem érintett részét.

Mivel ezen intézkedései nem képezték tárgyát a jelen pernek, így az elsőfokú bíróságot nem terhelte indokolási kötelezettség e vonatkozásban.

[8] A fellebbezés megalapozatlan.

[9] Az ítéltábla nem lépte át a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait, nem észlelt ugyanis olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései].

A Pp. 371. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a fél – az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül – a 379–381. §-ban foglaltakra hivatkozva kérheti. Az alperes a fellebbezését a Pp. 381. §-ára, az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak az ügy érdemi eldöntésére kiható olyan megsértése alapította, amelynek az orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges.

[10] Az alperes a fellebbezésében és a felperes a fellebbezési ellenkérelmében nem egyezően adta elő az elsőfokú ítélet kihirdetését megelőzően történt eljárási cselekményeket, ebben a körben {mint közokirat, az ellenkező bizonyításának a hiányában [Pp. 323. § (3) és (6) bekezdése]} a tárgyalásról felvett jegyzőkönyv az irányadó.

Eszerint:

„Bíró figyelmezteti a feleket a tárgyalás berekesztésére. Felek további nyilatkozatot tenni nem kívánnak.

Bíróság meghozta, bíró kihirdette a külön íven szövegezett ítéletet.

9 óra 47 perckor felek képviselői és alperes ismételten belépnek a tárgyalóterembe.

Bíró érdemi tárgyalást ismételten megkezd.

Ezt követően a bíróság meghozta az alábbi

II. végzést:

A bíróság az alperes által jelen eljárásnak a T1, T2 és T3 személyekkel szemben esetlegesen folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig tett felfüggesztésére vonatkozó indítványát elutasítja.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Ezt követően bíró ismételten figyelmezteti a feleket tárgyalás berekesztésére. Felek képviselői nyilatkoznak, hogy további nyilatkozatot tenni nem kívánnak.

Bíróság meghozta, bíró kihirdette a külön íven szövegezett ítéletet.”

Az ítélet kihirdetése közben az alperesi képviselő nyilatkozott, majd az alperessel együtt elhagyta a tárgyalótermet.

A felek előadása abban azonban egyező volt, hogy az elsőfokú bíróság 9 óra 47 percet és azt megelőzően nem hirdette ki az ítéletét, hogy külön végzéssel elutasította volna a per tárgyalásának a felfüggesztésére irányuló alperesi indítványt, és a végzését – a jegyzőkönyvbe foglalva – közölte a felekkel. A jegyzőkönyvből nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalást berekesztette, az ítéletet zártan (amíg a felek a tárgyalótermen kívül várakoztak) hozta meg. Abból azonban, hogy „9 óra 47 perckor felek képviselői és alperes ismételten belépnek a tárgyalóterembe”, következik a tárgyalás tényleges berekesztése. Abból pedig, hogy „bíró érdemi tárgyalást ismételten megkezd”, az újbóli megnyitása. Az eljáró bíró a II. végzés kihirdetése után ismételten figyelmeztette a feleket a tárgyalás berekesztésére, akik további nyilatkozatot nem tettek, az elsőfokú bíróság pedig – ismételt berekesztés nélkül – kihirdette az ítéletét.

Mindezekből megállapítható az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése, így az ítéltáblának azt kellett megítélnie, hogy az lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható volt-e.

A jelenleg már hatályban nem lévő és a jelen ügyben nem alkalmazandó, a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 145. §-ához fűzött Nagykommentár (Szerkesztette: Kiss Daisy / Németh János) szerint: a tárgyalás berekesztésére történő figyelmeztetésnek a polgári eljárás szempontjából garanciális jelentősége van, amellyel a bíróság a feleket tájékoztatja arról, hogy a keresetre, illetve a kereset önállóan elbírálható részére lefolytatott bizonyítási eljárást befejezi, és lehetőséget biztosít arra, hogy a felek még az első fokú eljárás során, a tárgyalási szakaszban – annak berekesztése előtt – a keresetet (ellenkérelmet) érintő esetleges nyilatkozataikat, indítványaikat előadják. A másodfokú eljárásban korlátozott bizonyítási lehetőségekre is tekintettel a tárgyalás berekesztése nélkül meghozott érdemi határozat olyan eljárási szabálysértés, amely a másodfokú eljárás során nem orvosolható (Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.22.345/2012/4. – BDT2013. 2914.).

A jelenleg hatályos és a jelen ügyben alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 244. §-ához fűzött Kommentár (Szerkesztette: Wopera Zsuzsa) szerint a törvény a tárgyalás berekesztését és a tárgyalás újbóli megnyitását illetően lényegében az 1952-es Pp. 145. §-ában írtakkal egyező szabályozást tartalmaz. Az eltérést az 1952-es Pp. 145. § (2) bekezdésének utolsó fordulata jelenti: az osztott perszerkezetből és a perfelvételi nyilatkozatoknak az érdemi tárgyalási szakban való megváltoztatásának szabályozásából következően nincs szükség arra, hogy a tárgyalás berekesztésekor a felek felé a további előadnivalókkal kapcsolatos kérdés elhangozzék.

A Pp. szabályozási rendszerében a tárgyalás berekesztésére történő figyelmeztetésnek és a berekesztésnek annyiban van garanciális jelentősége, hogy ezzel a bíróság a tárgyaláson jelenlévő felek tudomására hozza, hogy az ügy érdemében fog dönteni [Pp. 224 § (1), (2) bekezdése]. A határozatot zártan kell meghozni [Pp. 343. § (1) bekezdése], és ki kell hirdetni [Pp. 350. § (1) bekezdése].

Az elsőfokú bíróság 13.G.40.278/2024/3. számú jegyzőkönyvéből az állapítható meg, hogy a felek tisztában voltak azzal: az elsőfokú bíróság az ügy érdemében kíván dönteni, erre őket az eljáró bíró figyelmeztette. A zárt határozathozatalra és a kihirdetésre vonatkozó eljárási szabályok pedig nem sérültek.

Az eljárási szabálysértés és a jegyzőkönyvezési pontatlanság az ügy érdemi eldöntésére nem hatott ki, tehát az elsőfokú bíróság ítélete ebből az okból a Pp. 381. §-a alapján nem helyezhető hatályon kívül és az elsőfokú bíróság nem utasítható új eljárásra és új határozat hozatalára.

[11] A hitelezőnek az adós volt vezetőjével szembeni, a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti, a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült követelésének a kifizetésére kötelezése iránti perindítás előfeltétele a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség. Ez a feltétel a jelen esetben a Nyíregyházi Törvényszék 1.G.40.096/2023/38. számú jogerős ítéletére tekintettel teljesült.

Az alperes is azzal érvelt a fellebbezésében, hogy az általa előkérdésnek tekintett perben jogerős pernyertessége, illetve a büntetőeljárásban az eladók felelősségének megállapítása esetén perújíthat, és „az anyagi jogerő megszűnik, az alperes felelőssége megdől”.

A Pp. 123. § (1), illetve (2) bekezdése alapján a peres eljárás akkor függeszthető fel, ha olyan kérdés előzetes elbírálására van már folyamatban „más eljárás”, amelytől a per eldöntése függ.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság amikor az alperes által hivatkozott büntetőeljárást és polgári pert nem tekintette ilyennek. Amennyiben a jelen per előfeltételét jelentő, a felelősséget jogerősen megállapító ítélet elleni – érdemi tárgyalásra alkalmasnak minősített – perújítási eljárás lenne folyamatban, annak eredményeként dőlhetne meg az anyagi jogerő, így az az eljárás előkérdésnek minősülne. Az alperes által hivatkozott eljárások a felelősséget megállapító ítélet anyagi jogerejét azonban nem érintik.

[12] A felperesi kereset összecszerűsége tekintetében pedig az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett a jogerős záróvégzésre és a felelősséget megállapító ítéletre utalással.

[13] Mindezek alapján az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem követett el az érdemi döntésre kiható eljárási szabálysértést, az alperesnek az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül, kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérő

fellebbezése megalapozatlan, ezért a Pp. 382. §-a alapján – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

[14] Az eredménytelenül fellebbező alperes a saját felszámított másodfokú perköltségét maga köteles viselni. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jogos eljárásban a fellebbezési eljárási illetéket előlegezte, és annak a viselésére is köteles, valamint köteles megtéríteni a felperes másodfokú perköltségét.

Az ítéltábla a felperes által perköltségként igényelt kamarai jogtanácsosi munkadíj összegét a felszámított 189 000 Ft-ban állapította meg – a fellebbezés benyújtásának az időpontjára (2025. február 18.) tekintettel – a jelen másodfokú eljárásban alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel arra is, hogy az alperes annak a mérséklését nem kérte [IM. rendelet 4. § (1) bekezdése]. Az ítéltábla a perköltségnek a megfizetésére az alperest a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben kötelezte.

Debrecen, 2025. március 27.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró